

Arrest

nr. 266 719 van 17 januari 2022
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen
woonplaatsen:

voor RvV X / II:
ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

voor RvV X / II:
ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 3 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2021.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij (RvV X). Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij (RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Na onderzoek via de Eurodac-databank blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoeker overeenstemmen met vingerafdrukken die werden genomen naar aanleiding van een illegale binnenkomst in Italië op 26 oktober 2020.

Op 10 februari 2021 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

Dit verzoek werd niet binnen de termijn beantwoord zodat de Italiaanse autoriteiten in toepassing van artikel 22, lid 7, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris treft op 30 augustus 2021 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A. A. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...).1992

geboorteplaats: M. (...)

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22 §7 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A. A. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 28.12.2020 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 28.12.2021. Hij verklaarde eerder vingerafdrukken te hebben gegeven in Italië.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 26.10.2020 illegaal het grondgebied van Italië betrad.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 03.02.2021. Hij verklaarde sinds februari 2017 religieus gehuwd te zijn met M. A. I. (...), zijn echtgenote is in 1994 geboren en heeft de Eritrese nationaliteit. Zij verblijft momenteel in Khartoem in Soedan. Betrokkene verklaarde dat hij geen kinderen heeft. Hij heeft verder ook geen familieleden die in België of in een van de lidstaten verblijven. Betrokkene kon tijdens zijn persoonlijk onderhoud een originele identiteitskaart voorleggen met nummer xxx, afgegeven op 10.10.2011.

Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in november 2011 heeft verlaten omwille van de verplichte dienstplicht. Hij trok te voet naar Soedan waar hij woonde tot mei 2018. Hij verliet Soedan omdat hij er geen toekomst zag en reisde met een wagen naar Libië. Hij verbleef ongeveer twee jaar en vier maanden in Libië terwijl hij wachtte op een mogelijkheid om door te reizen. Betrokkene maakte vervolgens per boot de oversteek naar Italië op 27.10.2020. Hij gaf er zijn vingerafdrukken maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verbleef ongeveer twee maanden in Italië en trok daarna midden december 2020 te voet naar Frankrijk. Hij reisde vanuit Frankrijk in een wagen door naar België waar hij op 24 of 25 december 2020 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Italië.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokkene of hij omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij van een vriend die hetzelfde studeerde als hem hoorde dat België een goed land is voor IT-professionals. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat dit niet zijn keuze was. Het leven er niet goed en moeilijk stelde betrokkene. Hij verklaarde dat hij er geen tolken beschikbaar waren en de opvangcentra erg afgelegen liggen.

Op 10.02.2021 werd een verzoek tot overname van de behandeling van het verzoek van de betrokkene gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 (1) gestelde termijn van 2 maanden beantwoord, waaruit volgt dat Italië met toepassing van artikel 22(7) op 11.04.2021 de verantwoordelijke lidstaat werd. Italië werd hiervan op de hoogte gebracht op 14.06.2021.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden

indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Artikel 13(1) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat berust. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Dat de betrokkene op illegale wijze de grens van een lidstaat overschreed werd aangetoond door een resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek. De illegale grensoverschrijding vond plaats op 26.10.2020 dus minder dan 12 maanden geleden.

Italië antwoordde niet op ons verzoek tot overname d.d. 10.02.2021 en werd conform artikel 22(7) verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek. Italië is met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verplicht de betrokkene terug te nemen. Gelet op het voorgaande is in dit geval sprake van het correct toepassen van de bepalingen van Verordening 604/2013.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 11.04.2021 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Italiaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

Italië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgaan dat de Italiaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Italië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Daarenboven oordeelde het EHRM in de zaak Mohammed Hussein vs. Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot

verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E. v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in eerdere rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, *Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk*, § 36).

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hij van een vriend, die hetzelfde studeerde als betrokkene, hoorde dat België een goed land is voor IT'ers. Hij stelde dat hij niet koos voor Italië maar voor België omdat het leven in Italië niet goed en moeilijk is. We benadrukken in de eerste plaats dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient daarnaast te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de opmerking van betrokkene dat het leven moeilijker is in Italië en dat hij voor België koos omdat het hier goed is voor een IT'er benadrukken we dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European (1) Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 27.05.2020, verder "AIDArapport" genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een andere bron is het rapport "Reception Conditions in Italy. Updated report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR (Bern, januari 2020, hierna "OSAR-rapport" genoemd, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121-italienaufnahmedingungen-en.pdf, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Verder verwijzen we naar het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, <https://drc.ngo/media/5015811/mutual-trust.pdf>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Volgens het AIDA-rapport kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon

zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione") (blz. 40-41). Volgens het AIDA-rapport dienden in 2020 26 963 personen een verzoek om internationale bescherming in Italië in, tegenover 43 783 in 2019, hetgeen een aanzienlijke daling is (zie blz. 8 van het AIDA-rapport van 03.06.2021 en blz. 8 van het AIDA-rapport van juni 2020, beide te vinden op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Volgens informatie van de UNHCR was er ook een sterke daling van het aantal aankomsten over zee, van 23 342 personen in 2018 naar 11 463 in 2019 (UNHCR, Italy weekly snapshot – 29.12.2019, <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/73181>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het rapport stelt dat in geval van een overname, waarbij de persoon geen verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn initiële verblijf in of doorreis door Italië, zoals het geval is in het dossier van de betrokkene, de betrokkene de mogelijkheid moet worden geboden een verzoek om internationale bescherming in te dienen volgens de reguliere procedure (blz. 70). Het rapport maakt melding van problemen inzake toegang tot de procedure na overdracht en meldt dat personen die nog niet eerder een verzoek om internationale bescherming indienden, soms niet de mogelijkheid hebben om een verzoek in te dienen na overdracht aan Italië (blz. 69-70). Volgens het rapport werden in 2019 5979 personen door andere lidstaten aan Italië overgedragen (blz. 68). Aangezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdrachten effectief sprake was van het verhinderen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming na overdracht, wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming die tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (blz. 70) en er worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg (blz. 41). Ook in het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen deze twee fasen (blz. 25). Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (blz. 95). We wijzen erop dat het aantal verzoeken volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2019 (zie bovenvermelde cijfers).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat toegang tot de procedure betreft, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het accommodatiesysteem in Italië bestaat uit twee fasen. In geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang geboden in de centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). De tweede fase omvat de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen (voormalige CDA- en CARA-centra), aangevuld met plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). (blz. 99-101) Aanvankelijk verbleven verzoekers in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen tot ze konden doorstromen naar een tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen en appartementen. Het accommodatiesysteem in Italië, dat voordien SPRAR en daarna SPIROIMI werd genoemd, wordt momenteel SAI ("System of Accommodation and Integration") genoemd. Dit nieuwe systeem is een gedeeltelijke terugkeer naar de richtlijnen die in het opvangdecreet van 2015 werden ingevoerd. Het gaat om een systeem waarin zowel verzoekers als begunstigden van internationale bescherming kunnen worden opgevangen (1) in verschillende fasen (blz. 99). Op 08.02.2021 deelden de Italiaanse instanties middels een circulaire mee dat door een decreet d.d. 21.10.2020 het SPIROIMI zal worden vervangen door een nieuw netwerk, te weten SAI ("Sistema di accoglienza e integrazione", een kopie van de circulaire wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We benadrukken dat de Italiaanse instanties in deze circulaire uitdrukkelijk stellen dat deze structuur zal open staan voor verzoekers en derhalve een breuk betekent met het vorige beleid dat de tweedelijnsopvang reserveerde voor begunstigden van internationale bescherming en niet begeleide minderjarigen ("In particular, the new

system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity".) Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat de opvangcentra erg afgelegen liggen. We benadrukken dat de (eventueel afgelegen) ligging van een centrum niet leidt tot de conclusie dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang (blz. 69). Ook in het OSAR-rapport wordt hiernaar verwezen (blz. 42-43). Volgens het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 tot omzetting van de Opvang- en Procedurerichtlijnen in nationale wetgeving kan opvang worden ingetrokken indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties van zijn vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers die een volgend verzoek indienen, kunnen worden ondergebracht in een opvangcentrum als er plaats is (blz. 89) en dat tegen een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang beroep kan worden ingediend en de verzoeker daarbij kosteloze rechtsbijstand kan worden geboden (blz. 110). We wensen te benadrukken dat het bovenstaande niet van toepassing is op de betrokkene, aangezien hij nog geen verzoek om internationale bescherming in Italië indiende en derhalve niet onder de Opvangrichtlijn viel.

Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen bekend zijn van personen die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen en meldt dat het aantal aankomsten in Italië in 2019 extreem laag was. Het meldt tevens dat problemen met betrekking tot toegang tot opvang niet meer te maken hebben met een tekort aan plaatsen, maar vaak met problemen in verband met de registratie van een verzoek om internationale bescherming (blz. 120). Met het decreet van het ministerie van Binnenlandse Zaken van 20.11.2018 tot vastlegging van de voorwaarden voor aanbesteding voor eerste opvang, zijn de diensten ter ondersteuning van verzoekers in centra sterk beperkt (blz. 107). Volgens het rapport zijn de centra voor eerste opvang grote collectieve centra die vaak afgelegen zijn en er wordt melding gemaakt van overbevolking in de opvangcentra van de overheid en kwaliteitsproblemen (blz. 122). Het rapport meldt echter ook dat de materiële opvangvoorzieningen variëren naargelang het centrum en afhankelijk kunnen zijn van de grootte van het centrum, de bezettingsgraad en de omvang en kwaliteit van de diensten die worden geboden door de beheerder van het centrum (blz. 122). Met betrekking tot de omstandigheden in CAS-centra meldt het rapport dat er CAS-centra zijn waarin de opvangvoorzieningen vergelijkbaar zijn met de opvangvoorzieningen in het SAI-netwerk (blz. 123). Het AIDA-rapport vermeldt dat gezinnen soms van elkaar gescheiden worden in de opvang (blz. 132). We benadrukken dat uit het rapport niet blijkt dat het om een systematische tekortkoming gaat inzake de opvang van gezinnen. Het enkele feit dat het kan gebeuren dat gezinnen niet samen worden ondergebracht, is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen inzake opvang, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat er geen tolk beschikbaar was. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers in de verschillende fasen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (registratie verzoek, interview, e.d.) en wanneer nodig een tolk ter beschikking krijgen. Aan de grensposten is het daarentegen niet altijd onmiddellijk een tolk beschikbaar aangezien veel verzoekers niet aankomen via officiële grensovergangen waar wel tolken ter beschikking zijn. Een bijkomend probleem is dat er vaak niet voldoende tolken zijn. Het rapport stelt echter ook dat er bijzondere aandacht wordt gegeven aan de aanwezigheid van tolken tijdens het volledige interview van verzoekers bij de Italiaanse autoriteiten. (blz. 52) We merken op dat betrokkene in Italië nooit de wens heeft geuit een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hij gaf zelf aan dat hij koos

om niet in Italië te blijven en door te reizen naar België. Wanneer betrokkene (1) aan Italië zal worden overgedragen kan hij een eerste verzoek om internationale bescherming indienen, hij zal worden overgedragen via een officiële grenspost waar een tolk ter beschikking is en zal kunnen rekenen op de diensten van een tolk voor de registratie van zijn verzoek en zijn interview.

Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van een rapport uit 2016. We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat zij hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf opmerken dat de situatie verschilt naargelang de regio's en gemeenten (blz. 11). We wijzen erop dat de door de auteurs van het meest recente OSAR-rapport als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16).

Betreffende het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council merken we op dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden heeft en dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene. Tijdens zijn gehoor van 03.02.2021 meldde de betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Op geen enkele manier toont de betrokkene aan dat zijn situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport.

Het AIDA-rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 127). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de eerder genoemde vertraging bij de registratie van een verzoek (blz. 128). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Italië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een (1) overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening(EU) nr. 604/2013.

De Italiaanse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan haar verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd in beide zaken het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker respectievelijk op 27 en op 30 september 2021 twee ontvankelijke verzoekschriften (RvV X en RvV X) heeft ingediend, die allebei zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissing.

Er dient dan ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende

verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden derhalve van rechtswege gevoegd. Ter terechtzitting werd de advocaat, die in beide zaken de verzoeker ter terechtzitting vertegenwoordigt, in navolging van de beschikkingen van 3 november 2021 nogmaals gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De advocaat van de verzoeker vraagt hierop uitdrukkelijk artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet toe te passen.

Het verzoekschrift in de zaak RvV X dateert van 27 september 2021 en is dus ouder dan het verzoekschrift in de zaak RvV X, dat van 30 september 2021 dateert, zodat de verzoeker overeenkomstig artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht wordt afstand te doen van het verzoekschrift in de zaak RvV X.

Bijgevolg wordt in de zaak met rolnummer RvV X de afstand van het geding vastgesteld en zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dienen te oordelen op grond van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X.

2.3. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. De verweerder werd op 6 oktober 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Over de ontvankelijkheid (RvV X)

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen slechts voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verweerder op 13 oktober 2021 heeft beslist dat het verzoek om internationale bescherming, dat de verzoeker indiende op 28 december 2020, door de Belgische autoriteiten zal worden onderzocht aangezien de termijn voor overdracht is verstreken. Ter terechtzitting wordt deze vaststelling niet betwist. Het blijkt dan ook dat de Belgische autoriteiten inmiddels de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming hebben aanvaard. Zodoende rijst de vraag of de verzoeker nog over het rechtens vereiste actueel belang beschikt bij de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, waarbij Italië aanvankelijk werd aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat.

Ter terechtzitting gevraagd om het actueel belang te duiden, heeft de advocaat van de verzoeker aangegeven dat het belang inderdaad teloor is gegaan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de Belgische autoriteiten inmiddels de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende verzoek om internationale bescherming van 28 december 2020 hebben aanvaard. De thans bestreden beslissing, waarbij Italië in het licht van de Dublin III-verordening wordt aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het op 28 december 2020 verzoek om internationale bescherming, is hiermee impliciet doch zeker opgeheven en beïnvloedt de rechtstoestand van de verzoeker niet langer. Een gebeurlijke vernietiging kan de verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet langer tot voordeel strekken.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoeker nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet aantoonst nog een concreet voordeel te kunnen halen uit een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Korte debatten (RvV X)

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

In de zaak met rolnummer RvV X wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Artikel 3

In de zaak met rolnummer RvV X worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE